olnud järrele-kuuljad. Nüüd et küllakubjas kahjo ja maenitsusse läbbi olli targemaks sanud, siis läks temma hommikul öige warra körtsi jure, ja tulletas sedda käsko körtsmikko mele, ja maenitses tedda tuggewaste, selle kässo järrele ellada: ta ähwardas ka nobbedaste tähhele pañna, ja tootas wissist sedda moisas nimmetada, kui körtsmik sedda käsko piddi ülleastma. — Ehk nüüd kül körtsmik needsinnatsed küllakubja sannad wägga immeks panni, ja ei woind ärraarwada kuida selle mehhega ni äkkitselt ni suur muutminne olli sündinud; siis arwas ta ommete: parrem karta kui kahhetseda: sest ta teädis, ehk kül moisa-wannem wägga helde ja lahke süddamega mees olli, et ta siiski kowwaste öigusse ja sanna kuulmisse peäle piddas, ja kibbeda witsadega neid laskis nuhhelda, kes melel temma moistlikkud kässud ülleastsid. Se pärrast kui nüüd rahwoke, wanna wisi järrele, jo hommikul warra ennast hakkas kokko-koggoma, ja otse wäggise körtsmikko peäle tikkus, et ta neile piddi wina andma; siis ei saand ommete ükski, tilgokest enne lounat, waid iggaüks läks nisammote taggasi, kui ta olli tulnud. Kül nende meel olli pahha, ja nemmad ei woind moista, mikspärrast se körtsmik tänna ni tigge olli, agga mis tehha, nemmad piddid ommete seks korraks ilma winata aego sama.

Kui Josep omma wanna wisi järrele pühhapäwa olli pühhitsend; siis püdis ta tänna aegsamast keik ommad asjad tallitada; sest ta mötles: „kui ma warraminne küllasse lähhän; ehk ma tabban siis „weel monda innimest selge peaga, kelle„ga ma woiksin könneleda, ja kes „woiks minno nomimissed wastowötta ja „ärraarwada, kas nemmad tullosad on „ehk

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1789, lk. 29